

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτίσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκατε-
ρήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καὶ τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλὰ πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεῆμον μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιланθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22, Τ.Κ. 546 21 Θεσσαλονίκη, τηλ. καὶ fax: 2310 233 548
ΤΕΥΧΟΣ 10ο ΕΤΟΣ 2011

Νικητῆς τῆς φθορᾶς

Φώτης Κόντογλου

Φοβερό πράγμα, μά τήν ἀλήθεια, εἶναι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ πού γιορτάζουμε. Ἀλλά ἡ ἀδύνατη διάνοιά μας τό παίρνει ἀψήφιστα σάν νά εἶναι ἓνα ἀπό τά συνηθισμένα πράγματα. Δέν ρωτᾶμε ποτέ τόν ἑαυτό μας, νέτα-σκέτα: «Πιστεύεις ἀληθινά πώς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός;», ἔτσι πού ρώτηξε ὁ ἴδιος στήν Μάρθα πρίν ν' ἀναστήσει τόν ἀδελφό της: «Πιστεύεις τοῦτο;». Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πιό μεγάλη δοκιμασία γιά τήν πίστη μας. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ψέμμα γιά ὅσους πιστεύουν στό μυαλό τους κι ὄχι στόν Χριστό. Ὁλη ἡ λογική τοῦ κόσμου, καί πρίν καί τώρα, κι ὕστερα, μέχρι τή συντέλεια, στέκεται ἀπό μιὰ μεριά, κι ἀπό τήν ἄλλη στέ-

κεται μοναχός ὁ Χριστός πού ἀναστήθηκε. Ὁ Χριστός παλεύει μέ ὅλα, δέν παλεύει μονάχα μέ τό θάνατο, ἀλλά καί μέ τήν ἀπιστία τῶν ἀνθρώπων πώς νίκησε τόν θάνατο!

Οἱ πιό πολλοί Χριστιανοί σάν νά πιστεύουνε στόν Χριστό, χωρίς νά τόν πιστεύουνε. Γιατί πίστη στόν Χριστό χωρίς πίστη στήν Ἀνάστασή του εἶναι ἓνα πλανερὸ βόλεμα μέσα μας. Γιά τοῦτο ὁ Παῦλος λέγει: «Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ. 15,14). Ἡ πίστη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μεγάλη δοκιμασία τῆς ψυχῆς, κατὰ τήν ὁποία πρέπει νά περάσει ἀπό τή φωτιά καί νά βγῇ γερά σάν τό σίδηρο πού σκληραίνεται μέ

δαύτη. Μά ἡμεῖς θέλουμε νά πιστέψουμε χω-
ρίς νά περάσουμε τόν πύρινο ποταμό. Λέμε
πίστη τό νά πιστεύουμε σέ ὅσα εἶναι πιστευτά
δηλαδή σέ ὅσα παραδέχεται τό λογικό μας.
Μά πίστη εἶναι τό νά πιστέψης στό ἀπίστευτο,
ἀλλοιῶς τί χρειάζεται ἡ πίστη; Τό ἀπίστευτο
τό κάνει πιστευτό μονάχα ἡ πίστη, ἐνῶ τό λο-
γικό παραδέχεται γιά πιστευτά μονάχα ὅσα
εἶναι πιστευτά ἀπό αὐτό. Ὁ Τερτουλιανός λέ-
γει: «Ὁ Χριστός σταυρώθηκε, πέθανε κι ἀνα-
στήθηκε. Αὐτό εἶναι ἕνα πρᾶγμα ἀπίστευτο,
γιά τοῦτο τό πιστεύω». Εὐκολόπιστος εἶναι
μονάχα ὁ ταπεινός ὁ Χριστιανός πού κατα-
φρονᾷ τόν ἑαυτό του καί τή γνώση του, ἡ
ὁποία κάνει τόν ἄνθρωπο περήφανο, κατά τόν
Παῦλο πού λέγει: «ἡ γνώσις φυσιοῦ». Ὁ Κύριος
εἶπε «Ὅποιος δέν γίνη σάν παιδί, δέν θά μπῇ
στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Γιά τοῦτο τόν ἀλη-
θινό Χριστιανό θά τόν πῇ ὁ κόσμος μωρόπι-
στο κι ἀνόητο, καί θά τόν καταφρονήσῃ, κατά
τά λόγια τοῦ Χριστοῦ πού εἶπε στους μαθη-
τάδες του: «Ἄν ἦσατε ἀπό τοῦτο τόν κόσμο,
ὁ κόσμος θά ν' ἀγαποῦσε τό δικό του πρᾶγμα,
πλὴν ἐπειδὴ εἶσατε ἀπό τόν κόσμο, μά ἐγώ
σᾶς ἐδιάλεξα ἀπό τόν κόσμο, γιά τοῦτο σᾶς μι-
σεῖ ὁ κόσμος». Ἡ πίστη δέν ἀποχτιέται χωρίς
ταπείνωση, κι ὅσο πολλή ταπείνωση ὑπάρχει
μέσα στὸν ἄνθρωπο, τόσο πιο μεγάλη εἶναι ἡ
πίστη του. Τό νά πιστέυῃς στὸν Χριστό θά πῇ
νά παραδίνεσαι ὁλότελα σ' αὐτόν, χωρίς δικό
σου δικαίωμα, χωρίς ἀντιμίλημα, ἀπερίεργα,
«ὡς παιδίον, ὡς νήπιον». Ἡ πίστη εἶναι ἡ με-
γαλύτερη θυσία στὸν Θεό, γιατί ὅποιος τὸν πι-
στεύει θυσιάζει γι' αὐτόν τό ἐγώ του, κι ὅλες
οἱ ἐνέργειες του οἱ πνευματικές μεταλλά-
ζονται σέ μιὰ ἐνέργεια, τὴν πίστη. Γιά τοῦτο
ἔλεγε ὁ Παῦλος «Καί τώρα πιά δέν ζῶ ἐγώ
ἀλλὰ ζῇ μέσα σέ μένα ὁ Χριστός». Αὐτή ἡ τέ-
λεια ὑποταγή στὸν Χριστό κι ἡ χαρά νά τοῦ
ὑποτάξεσαι, αὐτό εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ,
πού μπαίνεις μέσα σάν τό ἀληθινὸ τέκνο, πού
ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν πατέρα του.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι, γιά ὅποιον
πιστεύει σ' αὐτόν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καί ἐξ ὅλης
τῆς διανοίας, ἕνα πρᾶγμα πού γίνηκε ἀληθι-

νά. Ἀλλά οἱ λιγόπιστοι δέν βαστᾶνε σ' αὐτή τὴ
φοβερὴ κρίση, καί τὴ μεταλλάζουνε τὴν Ἀνά-
στασι, κι ἀπὸ ἀληθινὸ γεγονὸς τὴν παριστά-
νουνε σάν σύμβολο καί σάν ιδέα καί σάν λόγο
ἄδειον, θέλοντας νά βολέψουνε τό Εὐαγγέλιο
μέ τὴν ὀλιγοπιστία τους. Αὐτό γίνεται ἀπὸ κά-
ποιους λεγόμενους Χριστιανούς, πού ἔχουνε
τόση σχέση μέ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, ὅση σχέ-
ση ἔχει τό ζῶο πού λέγεται ἀρκούδα μέ τὴν Πο-
λικὴ Ἄρκτο τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ συμβιβασμοὶ πού
κάνουνε οἱ ὀλιγόπιστοι εἶναι χειρότεροι ἀπὸ
τὴν τέλεια ἀπιστία. Καί γιά νά κρύψουνε
αὐτὴ τὴν ψεύτικη πίστη τὴν σκεπάζουνε μέ λό-
για θολὰ καί μπερδεμένα, ἀπὸ κεῖνα πού κά-
νουνε τὴν ψευτιά πιο ψεύτικη. Ὁ Χριστός εἶπε:
«Νὰ εἶναι τὰ λόγια σας τό ναί, ναί, καί τό ὄχι,
ὄχι. Γιατί τὰ παραπανίσια εἶναι ἀπὸ τό διά-
βολο». Λοιπόν, τί συμβιβασμούς καί ἄδειες θε-
ωρίες λές, Χριστιανέ; Πιστεύεις πὼς ἀναστή-
θηκε ὁ Χριστός; «Πιστεύεις τοῦτο»; Ναί ἢ ὄχι;
Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπλή καί κα-
θαρή, καί ὅσα εἶναι γραμμένα στό Εὐαγγέλιο
εἶναι κάποια πράγματα, πού γιά τὸν Χριστια-
νὸ γινήκανε ἀληθινά, πιο ἀληθινά ἀπ' ὅσο γι-
νήκανε γιά τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἡ Ναυ-
μαχία τῆς Σαλαμίνας, τό πάρσιμο τῆς Πόλης
ἀπὸ τὸν Σουλτάν Μεχμέτ καί ὅλα τ' ἄλλα ἱστο-
ρικά καθεκαστα. Ὅσο ἀπίστευτο γιά τὴ διάνοιά
μας εἶναι ἕνα πρᾶγμα, τῆς θρησκείας, τόσο χαί-
ρεται νά τό πιστεύει ἕνας ἀληθινὸς Χριστια-
νός γιατί πιστεύοντάς το ταπεινώνεται πιο
πολύ, καί μαζί δείχνει πὼς ἀνεβάζει πιο
ψηλά τὴ δόξα καί τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Τὴν πί-
στη μᾶς τὴν χάρισε ὁ Θεός πού μᾶς ἔκανε νά
νοιώσουμε καί τὴν ἀληθινὴ ταπείνωση. Γι'
αὐτό ὅσοι εἶναι ἀληθινοὶ μαθητάδες του, πι-
στεύουνε στὴν Ἀνάστασή του. Τό ὅτι ἀναστή-
θηκε ὁ Χριστός δέν θά τό πιστεύε μήτε ὁ Σω-
κράτης, μήτε ὁ Πλάτωνας, μήτε ὁ Σενέκας. Μά
τό πίστεψε ἡ ἀπλή διάνοια τοῦ Ἁγίου Ἀντω-
νίου πού δέν ἔμαθε γράμματα, τοῦ Ἁγίου Σπυ-
ρίδωνα πού ἦτανε τσομπάνος, τοῦ Ἁγίου
Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ πού γύριζε σάν ντερβίσης
καί τρέχανε ξοπίσω του πλῆθος ἀπλές ψυχές
σάν καί κεῖνον. Ἐφτανε γι' αὐτούς πὼς ὁ Κύ-

ριος είπε «Ἐγώ εἶμαι ἡ ἀλήθεια». Ποιά ἄλλη βεβαίωση θέλανε; καί ἀπό ποιόν ἄλλον, ἀφοῦ μονάχα ὁ Χριστός ὑπῆρχε γι' αὐτούς; Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος προεῖπε πολλές φορές πώς θά ἀναστηθῇ. Ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος λέγει πώς πηγαίνοντας ὁ Χριστός νά παραδοθῇ, πῆρε παράμερα τούς μαθητάδες του, «κατ' ἰδίαν», καί τούς εἶπε πώς θά τόν σταυρώσουνε καί πώς τήν τρίτη ἡμέρα θά ἀναστηθῇ. Τά ἴδια λέει καί ὁ εὐαγγελιστής Μάρκος, μά ἐκεῖνος γράφει πώς γιά τήν Ἀνάστασή του, μιλοῦσε καί μπροστά στόν κόσμο: «καί παρρησίᾳ τόν λόγον ἐλάλει» (Μάρκ. 8, 31). Ὁ ἴδιος εὐαγγελιστής γράφει ἀκόμα πώς σάν μεταμορφώθηκε ὁ Χριστός καί κατέβαινε ἀπό τό βουνό μέ τούς μαθητές του τούς τρεῖς, παράγγειλε νά μήν ποῦνε πρωτύτερα σέ κανέναν αὐτά πού εἶδανε, παρά μονάχα σάν ἀναστηθῇ (Μάρκ. 9, 9). Καί ὁ Λουκάς, γράφει καί κείνος πώς ἔλεγε ὁ Χριστός στούς μαθητές του πώς θά σταυρωθεῖ καί πώς θ' ἀναστηθῇ τήν τρίτη ἡμέρα. Καί ὁ ἴδιος ὁ Λουκάς, ἱστορώντας τήν Ἀνάσταση, λέγει πώς οἱ μυροφόρες ἀκούσανε τούς δύο ἀγγέλους νά τίς λένε: «Τί ζητᾶτε τόν ζωντανόν ἀνάμεσα στούς νεκρούς; Δέν εἶναι δῶ, ἀλλά ἀναστήθηκε. Θυμηθῆτε πώς σᾶς εἶπε, τότε πού ἦταν στή Γαλιλαία, πώς θά σταυρωθῇ καί πώς θά ἀναστηθῇ τήν τρίτη ἡμέρα», καί «τότε θυμηθήκανε τά λόγια του». Ὁ Μάρκος λέγει πώς σάν μιλοῦσε ὁ Χριστός στούς μαθητές γιά τήν Ἀνάστασή του, δέν τόν καταλαβαίνανε, καί φοβότανε νά τόν ρωτήσουνε. Καί ὁ Λουκάς λέγει καί κείνος πώς δέν νοιώθανε τί τούς ἔλεγε, καί πώς αὐτός ὁ λόγος ἦτανε κρυμμένος ἀπ' αὐτούς.

Ὡ! Τί χαρά ἀνεκλάλητη νοιώθει ὅποιος πιστεύει στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ! Ποιό πᾶγμα λυπηρό μπορεῖ πιά νά τόν πικράνη, ἀφοῦ ἔχει μέσα του τήν ἀθανασία! Καλότυχοι ὅσοι ἀπογευτήκανε ἀπ' αὐτή τήν πηγή τῆς ἀφθαρσίας, πού ἀναβρύζει κάποιο καινούργιο

πιετό, ὅπως λέγει ὁ ὑμνωδός Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «πόμα καινόν». Ἀληθινά καινούργιο πιετό ἦπε ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ, γιατί ποτές ἄλλη φορά δέν τόπιε, ἀπό τότε πού διώχτηκε ἀπό τόν Παράδεισο, κι εἶχε πάρει τήν πικρή ἀπόφαση πώς εἶναι σάν τό χορτάρι πού ξεραίνεται καί γίνεται σκόνη. Ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα πού δέν πιστεύει στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι χωρίς ἐλπίδα, καί ξεγελιέται μέ ψεύτικες εὐτυχίες. Τί εἶναι τοῦτα τά ἑκατομμύρια οἱ ἄνθρωποι, πού λυώνουνε

οἱ σάρκες τους μέρα μέ τή μέρα καί σωριαζονται τά κόκκαλα τους! Σέ τί φεῖνε τά λογιῆς-λογιῆς φαγητά, τά στολίδια, τά λουτρά, τά θέατρα, τά παιγνίδια! Ποιά μυρουδικά θά μπορέσουνε νά σκεπάσουνε τή βαρειά μπόχα τῆς φθορᾶς πού βγαίνει ἀπ' αὐτόν τόν σωρό ὅπου χωνεῖ ὁλόένα μέσα στό φεβερό χωνευτήρι! Τί γίνεται τό κάλλος, τί γίνεται ἡ ἐξυπνάδα, οἱ λογιῆς λογιῆς χάρες, πού ἔχουνε οἱ ἄνθρωποι; Εἶναι τό λοιπόν ψέμμα καί ἴσκιος τῆς φαντασίας ὅλα τοῦτα, ἀφοῦ τήν ὥρα κιόλας πού θάρρουνε πώς ὑπάρχουνε, δέν ὑπάρχουνε!

Ἄ! Καλότυχοι, ξαναλέγω, καί τρικαλότυχοι, ὅσοι πιστεύουνε στόν Χριστό, πού εἶναι ὁ Κύριος τῆς ἀθανασίας, αὐτός πού κατήργησε τόν θάνατο. Καί «πού τόν ὑπερύψωσε ὁ Θεός», ὅπως γράφει ὁ Παῦλος στούς Φιλιππησίους, «καί τοῦ χάρισε ἕνα ὄνομα ἀπάνω ἀπό κάθε ὄνομα, γιά νά λυγίσῃ σ' ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ τά γόνατά του κάθε πλάσμα οὐράνιο καί ἐπίγειο καί καταχθόνιο, καί κάθε γλῶσσα νά ὁμολογήσῃ πώς ὑπάρχει ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός σέ δόξα τοῦ Θεοῦ καί Πατέρα»: «Διό καί ὁ Θεός αὐτόν ὑπερύψωσε καί ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουράνιων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων, καί πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός».

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΙΟΥ «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΝΩΝ» ΚΑΤΑ ΤΗ ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΤΙΣ 20/3/2011

Άγαπητοί αδελφοί,

Πρέπει νά ευχαριστήσουμε τό Θεό, διότι μᾶς ἀξίωσε κι ἐφέτος νά λάβουμε μέρος στήν τόσο ἐκλεκτή αὐτή σύναξη, τῆς ὁποίας ἡ σημασία εἶναι πολύ μεγάλη. Όλοι ὅσοι βρισκόμαστε ἀπόψε στόν χῶρο αὐτό ἔχουμε θέση τόν ἑαυτό μας στήν ὑπηρεσία τοῦ εὐγενεστεροῦ ιδεώδους τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ιδεώδους τῆς διακονικῆς ἀγάπης, πρὸς ἀντιμετώπιση τῆς πείνας, τοῦ πόνου καί τῆς δυστυχίας τῶν δοκιμαζομένων ἀδελφῶν μας, τό ὁποῖο ιδεῶδες συνεχίζει τό Σωματεῖο μας ἐπὶ 46 περίπου χρόνια.

Ἡ συμμετοχή σας στό ἔργο αὐτό τῆς φιλανθρωπίας εἶναι ἀπαραίτητη καί ἀναγκαία, διότι οἱ χριστιανοί βλέπουν πάντοτε τόν Χριστό ἀοράτως παρόντα ὄχι μόνο στήν λατρευτική σύναξη καί ιδίως στά ἀγιαζόμενα δῶρα τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἀλλά καί στό πρόσωπο ὁποιουδήποτε πάσχοντος. Διότι, ὅπως λέει ὁ Ἀπ. Παῦλος, ἡ πίστη πρέπει νά εἶναι «δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη» (Ρωμ. 5, 6). Οἱ χριστιανοί συναισθάνονται ὅτι εἶναι «ἐν σῶμα ἐν Χριστῷ, ὁ δέ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη» (Ρωμ. 12, 5). Πρέπει νά ἔχουν «σπλάχνα οἰκτιρμοῦ» (Κολ. 3, 12), νά ἐλεοῦν «ἐν ἰλαρότητι» (Ρωμ. 12, 8), νά κλαίουν «μέ τά κλαιόντων» (Ρωμ. 12, 15) καί «νά ἐργάζωνται τό ἀγαθόν πρὸς πάντας» (Γαλ. 6, 10), ἀκόμη καί πρὸς τοὺς ἐχθρούς. «Ἐάν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, ψώμιζε αὐτόν» (Ρωμ. 12, 20). Ἄλλοῦ πάλι ὁ Ἀπ. Παῦλος θεωρεῖ δικό του πόνο, τόν πόνο τοῦ ἀδελφοῦ του, «εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τά μέλη» (Α' Κορ. 12, 26) ἢ σέ ἄλλο χωρίο «τίς ἀσθενεῖ καί οὐκ ἀσθενῶ;» (Β' Κορ. 11, 29). Ἔτσι κι ἐμεῖς πρέπει νά θεωροῦμε ὡς δικό μας πόνο τόν πόνο τῶν ἀδελφῶν μας, διότι πράγματι ἐμεῖς στήν ἐνότητά μας σχηματίζουμε ἓνα σῶμα, ὅπως λέει πάλι ὁ Ἀπ. Παῦλος «ὅσοι

εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε» (Γαλ. 3, 27).

Ἀλλά ὁ πυρσός τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης δέν ἀναρριπίζεται μόνο ἀπό τά πύρινα κηρύγματα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀλλά καί ἀπό τά κηρύγματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, πού συνιστοῦν τήν εὐποΐα, ἡ ὁποία ἐνεργοποιεῖται καί λάμπει στήν ζωὴ πολλῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι συμπαράσκεινται θυσιαστικά στοὺς δεινοπαθοῦντες καί δοκιμαζομένους ἀδελφούς μας.

Στά συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπάρχουν πολλά ἀληθινὰ διαμάντια, πού ἀναφέρονται στήν φιλανθρωπία. Μερικά ἀπὸ αὐτά εἶναι καί τά ἀναφερόμενα παρακάτω:

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει:

«Ἐξάλειψε τίς ἀμαρτίες σου μέ ἐλεημοσύνες καί τίς ἀδικίες σου μέ φιλανθρωπία πρὸς τοὺς φτωχοὺς...»

Παρόλο πού ἡ παρθενία, ἡ νηστεία καί τό νά κοιμᾶται κανεὶς στό χῶμα ἀπαιτοῦν μεγαλύτερο κόπο ἀπὸ τήν ἐλεημοσύνη, ὅμως τίποτε δέν εἶναι τόσο ἰσχυρό καί δυνατό στό νά σβῆνει τήν φωτιά τῶν ἀμαρτημάτων μας, ὅσο ἡ ἐλεημοσύνη. Αὐτή εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ ὅλα, στήνει τοὺς ἐραστές της κοντά στόν ἴδιο τόν Βασιλιά τῶν οὐρανῶν.

Καί ὁ Μέγας Βασίλειος λέει:

«Δέν ἐλέησες, δέν θά ἐλεηθεῖς. Δέν ἄνοιξες τήν πόρτα, θά ἐκδιωχθεῖς ἀπὸ τήν βασιλεία. Δέν ἔδωσες ψωμί, δέν θά πάρεις τήν αἰώνιο ζωή».

«Μή ἐπιθυμεῖς νά λάβεις μεγάλα πράγματα, ἐνῶ ἐσύ λυπήθηκες νά δώσεις τά πολύ μικρά».

Ἐνδιαφέροντα ἐπίσης εἶναι καί αὐτά πού λέει ὁ Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος:

«Ἀπλῶσε τά χέρια σου, ὄχι στόν οὐρανό, ἀλλά στά χέρια τῶν φτωχῶν. Ἄν ἀπλώσεις

τό χέρι σου στά χέρια τῶν φτωχῶν, τότε ἄγγιξες τήν ἴδια τήν κορυφή τοῦ οὐρανοῦ».

Καί ἀκόμη «ἂν δέν ὑπῆρχαν φτωχοί, δέν θά μειωνόταν τό πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων μας. Διότι οἱ φτωχοί εἶναι οἱ γιατροί τῶν δικῶν μας τραυμάτων».

Ὅλοι, λοιπόν, ὅσοι εἶναι αὐτοστρατευόμενοι στό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, πρέπει νά ἔχουν συνειδητοποιήσει, ὅτι τό ἔργο αὐτό δέν εἶναι δυνατό νά ἐκδηλωθεῖ χωρίς τήν ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον μας (Ματθ. 19, 19). Ἡ πνευματική ὁμως αὐτή βελτίωση δέν εἶναι δυνατό νά ἐπιτευχθεῖ, ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν βρίσκεται μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς Θείας Χάριτος, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἀμέσως ἢ ἐμμέσως δέν ἐμπνέεται ἀπό τό γνήσιο χριστιανικό πνεῦμα τό ὁποῖο ἐνδυναμώνει τόν πιστό χριστιανό, ὅπως λέει καί ὁ Ἀπ. Παῦλος «ἐνδυναμοῦσθαι ἐν Κυρίῳ καί ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος Αὐτοῦ» (Ἐφ. 6, 10), «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστόν» (Φιλ. 4, 13) καί ἀποκτᾷ προσωπική ἐμπειρία ὅτι ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. 12, 9).

Εἶναι, λοιπόν, καιρός, ἀγαπητοί ἀδελφοί, νά κατανοήσουμε ὅτι ἐφ' ὅσον πολλοί ἀδελφοί μας, πού βρίσκονται γύρω μας ὑποσιτίζονται, γιατί δέν ἔχουν τά ἀναγκαῖα ὑλικά ἀγαθά καί αὐτό τό ψωμί ἀκόμη ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν συνάνθρωποι μας οἱ ὁποῖοι ἐν καιρῷ χειμῶνι, ζοῦν σέ παραπήγματα ἢ καί στήν ὑπαιθρο ἀκόμη χωρίς ζεστασιά καί ψωμί· ἐφ' ὅσον πολλοί ὁδηγοῦνται στό θάνατο, γιατί δέν μποροῦν νά ἐξασφαλίσουν ἕνα φάρμακο· ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν πολλά παραστρατημένα παιδιά, γιατί δέν παρουσιάζεται ἕνα στοργικό ἀδελφικό χέρι νά τά συγκρατήσει, ἐφ' ὅσον συμβαίνουν ὅλα αὐτά ἐμεῖς οἱ λεγόμενοι χριστιανοί δέν ἐπιτρέπεται νά ἀδιαφοροῦμε γιά τό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας ἢ ἀκόμη δέν ἔχουμε τό δικαίωμα νά σκορπίζουμε ἄσκοπα τά ὑλικά ἀγαθά, πού μᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός.

Γι' αὐτό τό φιλόστοργο Σωματεῖο μας ἐδῶ καί 46 περίπου χρόνια, καθημερινῶς καί ἀθορύβως ἐκτείνει τό στοργικό του χέρι, γιά

νά ἀνακουφίσει τόν ἀνθρώπινο πόνο, στόν βαθμό τῶν δυνατοτήτων του, πού στίς ἡμέρες μας ὅλο καί περισσότερο αὐξάνεται. Καί αὐτό τό ἐπιτυγχάνει πρωτίστως μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν δική σας συμπαράσταση καί ἐμπιστοσύνη.

Σήμερα θά ἀναφέρουμε ἐν συντομία ποιὰ ἦταν ἡ προσφορά τοῦ Σωματεῖου μας κατά τό προηγούμενο ἔτος 2010.

Σέ γενικές λοιπόν γραμμές κατά τό χρονικό αὐτό διάστημα παρουσίασε τίς παρακάτω δραστηριότητες.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

1) Διαθέσαμε γιά τακτικά μηνιαῖα βοηθήματα τό ποσό τῶν 20.284,00 εὐρώ.

2) Γιά ἔκτακτα χρηματικά βοηθήματα σέ ἀδελφούς μας, πού ἀντιμετώπιζαν ἐπίγους ἀνάγκες, διαθέσαμε τό ποσό τῶν 7.291,00 εὐρώ.

3) Γιά τήν ἀγορά καί διανομή τροφίμων διαθέσαμε τό ποσό τῶν 3.599,85 εὐρώ.

4) Τίς ἅγιες ἡμέρες τοῦ Πάσχα καί τῶν Χριστουγέννων δίνεται ἔκτακτο χρηματικό ποσό γιά τήν ἀγορά κρέατος.

5) Βοηθήσαμε μέ τρόφιμα καί χρήματα τά συσσίτια τῶν ἱερῶν Ναῶν ἁγίων Πάντων καί Ἀγ. Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Ἄνω Μετεώρων.

6) Διαθέσαμε γιά τήν Ἐξωτερική Ἱεραποστολή τό ποσό τῶν 500 εὐρώ.

Ἀπό τήν ἐπικοινωνία μέ τούς ἐνδεεῖς καί δοκιμαζομένους ἀδελφούς μας, διαπιστώσαμε πῶς ὁ πόνος εἶναι πολὺς, ἡ φτώχεια δυσβάστακτη καί τά δάκρυα πολλά.

Εὐτυχῶς ὁμως πού ὑπάρχουν χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἀπαλύνουν τόν πόνο τῶν δοκιμαζομένων ἀδελφῶν μας. Μέσα σ' αὐτούς εἶσθε κι' εἰσεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐμποτίζεται τούς ἐνδεεῖς συνανθρώπους μας μέ τίς σταγόνες τῆς Θείας παρηγορίας, ἐνσταλάζετε, στίς καρδιές τῶν πονεμένων καί θλιμμένων τό βάλαμο τῆς Θείας ἀγάπης καί ἀπαμβλύνετε τήν οἰζύτητα τοῦ ἀνθρώπινου πόνου καί δυστυχίας.

Γιά ὅλους τούς παραπάνω λόγους εἶναι ἀνάγκη ἐπιτακτική νά σκύψουμε ἀκόμη πε-

ρισσότερο στά πρόσωπα τῶν πονεμένων ἀδελφῶν μας, διότι στό πρόσωπο αὐτῶν βλέπουμε τόν Θεό. Στήν ἔσχατη κρίση ὁ Θεός θά μᾶς ρωτήσει, ἐάν δώσαμε τροφή στούς πεινασμένους, ρούχα στούς γυμνούς, φροντίσαμε γιά τούς ἀρρώστους. Ὁ δρόμος γιά τόν Θεό βρίσκεται μέσα ἀπό τήν ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον μας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Γιά ὅλα αὐτά πρέπει νά εὐχαριστήσουμε τόν Θεό καί τόν προστάτη Ἅγιό μας, πού φανερά ἢ κρυφά βοηθοῦν τό ἔργο μας.

Ἐπίσης θεωρῶ καθῆκον μου νά εὐχαριστήσω:

1) Τά μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου «Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ» γιά τήν παροχή στέγης στό Σωματεῖο μας, γιά τήν ἀγάπη καί ἐμπιστοσύνη, μέ τήν ὁποία μᾶς περιβάλλουν καί γιά ὅλες τίς διευκολύνσεις, πού μᾶς παρέχουν γιά τήν εὐρυθυμὴ λειτουργία του.

2) Τόν περιφερειάρχη Κεντρικῆς Μακεδονίας κ. Παναγιώτη Ψωμιάδη, ὁ ὁποῖος στηρίζει τό ἔργο τῆς «ΜΕΡΙΜΝΑΣ» ἡθικά καί ὑλικά.

3) Τήν οἰκογένεια τοῦ ἀξιότιμου Σωτηρίου

Κούβελα, ἡ ὁποία πλουσιοπάροχα βοηθάει τό ἔργο τοῦ Σωματείου μας

4) Ὅλα τὰ μέλη τοῦ Σωματείου μας, ὡς καί τούς ἐπώνυμους καί ἀνωνύμους δωρητές μας γιά τίς τακτικές καί ἐκτακτες εἰσφορές τους, καθὼς καί γιά τήν ἀγάπη μέ τήν ὁποία ἀγκαλιάζουν τό ἔργο μας.

5) Τούς κύκλους μελέτης Ἁγίας Γραφῆς καί Νέων Μητέρων γιά τήν ἡθική καί οικονομική προσφορά τους στήν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου μας.

6) Ἐπίσης ὅλους τούς συνεργάτες μου, μέλη τοῦ Δ.Σ., πού μέ ζῆλο παρέχουν τίς πολύτιμες ὑπηρεσίες τους γιά τήν προαγωγή τοῦ ἔργου, πού μᾶς ἀνέθεσε ὁ Θεός.

Τέλος εὐχαριστῶ ὅλους ἐσᾶς πού εἴχατε τήν εὐγενῆ καλοσύνη νά παραβρεθεῖτε στήν συνάντηση αὐτή καί νά εὐχηθοῦμε ὁ Θεός νά εὐλογεῖ τό ἔργο τοῦ Σωματείου μας, ὥστε νά συνεχίζει τήν πορεία του καί νά ἀποδίδει πλούσιους καρπούς πρὸς δόξα Θεοῦ.

Σᾶς εὐχόμαστε ὁλόψυχα καλή Σαρακοστή, καλὸ Πάσχα.

Ὁ Πρόεδρος Ἡλίας Ἰ. Χαμαμτζόγλου

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΨΩΜΙΑΔΗΣ (1914-1979)

Ἰδρυτικό μέλος τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «Μέριμνα τῶν Πτωχῶν»

Ὁ Χαράλαμπος Ψωμιάδης, γεννήθηκε στήν Μικρά Ἀσία τό 1914 καί συγκεκριμένα στήν πόλη Ὀρντοῦ τοῦ Πόντου. Ἀπό ἐκεῖ, ὅπως σχεδόν 1.5 ἑκατομμύριο ἄλλοι Ἕλληνες ξεριζωμένοι, κυνηγημένοι, ταλαιπωρημένοι καί στερημένοι ἀπό τὰ περιουσιακά τους στοιχεῖα, ξεκινοῦν τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στή μητέρα Ἑλλάδα.

Ἐρχονται οἱ γονεῖς τοῦ Χαράλαμπου Ψωμιάδη κατεβαίνουν πρῶτα στήν Πελοπόννησο, ἔπειτα μεταφέρονται μέ κára στήν Κατερίνη, ὅπου μένουν γιά ἓνα χρόνο, γιά νά ξανά-μεταφερθοῦν πάλι στό Σιδηρόνερο Δράμας ὅπου θά διαμείνουν γιά δύο ἐπὶ πλέον χρόνια. Τέλος, τό 1922 ἐγκαθίστανται

στό χωριό Κάτω Ποροῖα τοῦ Νομοῦ Σερρῶν.

Ἀμέσως ξεκινοῦν τό σκληρό ἀγῶνα τῆς ζωῆς καί τῆς ἐπιβίωσης μέ πολλή καί σκληρή δουλειά, μέ οἰκονομία καί λελογισμένη χρήση τῶν χρημάτων πού κερδίζουν, ὥστε σέ σύντομο χρονικό διάστημα, νά ἀποκτήσουν ἓνα μικρὸ ιδιόκτητο σπίτι στή πλατεία τοῦ χωριοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ πατέρας τοῦ Χαράλαμπου, Διονύσης, πού εἶχε τό παρατσούκλι "Χάτσι-κας", ἀνοίγει παντοπωλεῖο μέ βοηθό τό γιό του, ὅπου εἶχαν καί ἐργαστήριο ἐπεξεργασίας καί κατασκευῆς λουριῶν καί κουδουνιῶν γιά τὰ ζῶα τῶν χωρικῶν καί κτηνοτρόφων τῆς περιοχῆς.

Τό 1938-1939, ὁ Χαράλαμπος Ψωμιάδης παντρεύεται τή Χρυσούλα Σεϊτανίδου, μέ

τήν οποία αποκτοῦν τρία παιδιά, τό Λεωνίδα, τό Διονύση καί τόν Παναγιώτη, σημερινό περιφερειάρχη Κεντρικῆς Μακεδονίας.

Τό 1940 κατά τή διάρκεια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, μετακομίζουν ἀπό τά Κάτω Πορόια στήν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ἐγκαθίστανται οἰκογενιακῶς μόνιμα πλέον.

Στό σπίτι τῆς συζύγου του Χρυσούλας, ἀφήνει νά μένουν δωρεάν οἱ κουμπάροι τους ἀπό τήν Ὁρντοῦ τοῦ Πόντου, Μαρούλα καί Μωυσῆς, καί τό ὅποιο ἔγινε δικό τους τό 1970, ὅταν τό κατακύρωσε ἡ Ἐπιτροπή τοῦ Κράτους.

Στή Θεσσαλονίκη, ὁ Χαράλαμπος Ψωμιάδης, ὁ ὁποῖος ἦταν ὑπερδραστήριος, ἐργατικός καί ἀκούραστος, ἐργαζόμενος γιά πολλές ὥρες κάθε ἡμέρα, ἀσχολεῖται καί πάλι μέ τό ἐμπόριο, πού γνωρίζει καλά, ἀνοίγοντας πρῶτα συνεταιρικό μαγειρεῖο καί ἔπειτα κατάστημα ψιλικῶν εἰδῶν.

Τά πρῶτα χρόνια εἶναι δύσκολα στή Θεσσαλονίκη, ἀλλά ὁ Χαράλαμπος Ψωμιάδης μέ τήν καλοσύνη του, τό χαμόγελο του καί τήν πολύ σκληρή δουλειά του, κατορθώνει νά ἐπιβιώσει καί συνεχῶς νά προοδεύσει στίς ἐπαγγελματικές του ἀσχολίες. Ποτέ δέν ξεχνᾷ νά συμπάσχει καί νά βοηθάει, ὅποτε μπορεῖ τοὺς πάσχοντες ἀδελφούς κατά τή διάρκεια τῆς Κατοχῆς καί τῶν δύσκολων χρόνων πού ἀκολούθησαν, γιά ὅλους τοὺς Ἕλληνες.

Ἔτσι, τό 1964, δέν μποροῦσε νά μένει ἀσυγκίνητος καί νά μήν ἀνταποκριθεῖ στό κάλεσμα καί ἄλλων ἐπαγγελματιῶν, ἐμπόρων, δικηγόρων, καθηγητῶν μέσης ἐκπαίδευσης καί κυρίως τοῦ (τότε) Ἀρχιμανδρίτη πατρός Λεωνίδα Παρασκευόπουλου καί ἀργότερα Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης, γιά τή δημιουργία ἐνός Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου μέ τό ὄνομα "ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ", ὕστερα ἀπό τήν πληροφόρηση ἐνός δασκάλου Δημ. Σχολείου, ὅτι μαθητές λιποθυμοῦσαν μέσα στήν τάξη ἀπό ἀσιτία ἢ ἔλλειψη στοιχειώδους τροφῆς καί πού ὡς σκοπό θά εἶχε τήν ἐνίσχυση ὅλων τῶν πα-

σχόντων ἀδελφῶν μας στήν περιοχή τῆς Θεσσαλονίκης. Ἦταν ἀπό τά ἰδρυτικά μέλη καί συμμετεῖχε ὁλόψυχα στό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Σωματείου γιά σειρά ἐτῶν.

Ἐπί σειρά ἐτῶν διετέλεσε κυκλάρης στήν περιοχή τοῦ Εὐόσμου, ὅπου δίδασκε τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἐπίτροπος στόν Ἱερό Ναό Ἀγίου Μηνᾶ.

Αὐτό πού παρατηροῦμε στήν περίπτωση τοῦ Χαράλαμπου Ψωμιάδης εἶναι ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἐπιλέγει αὐτά τά ἄτομα πού ξεριζώθηκαν ἀπό τήν πατρίδα τους, πού πόνεσαν, πού πείνασαν, πού ὑπέφεραν στόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τους, πού εἶναι χαμηλῶν τόνων ἄνθρωποι, σεμνοί καί ταπεινοί, γιά νά τά κάνει "σκεύη ἐκλογῆς" καί "ἄξιους ἐργάτες του" μέσα στήν ἄμπελο καί τό χριστιανικό ἔργο Του, γιά νά φθάσει περὶ σεία ἡ μικρή ἢ μεγάλη βοήθεια καί συμπαράσταση πρὸς τοὺς ἀνήμπορους, τοὺς πεινῶντας καί διψῶντας ἀδελφούς μας καί ὅλους τοὺς πάσχοντες καί ἔχοντας τήν ἀνάγκη βοήθειας.

Στό δύσκολο ἀγῶνα τῆς ζωῆς του, ὁ Χαράλαμπος Ψωμιάδης, εἶχε ἄξιο συμπαραστάτη καί σύντροφο τήν κ. Χρυσούλα Σεϊτανίδου-Ψωμιάδου, ἡ ὁποία σάν βράχος στάθηκε στό πλευρό του καί μεγάλωσε τά τρία τους παιδιά μέ ζηλευτό πνεῦμα αὐτοθυσίας καί ἀγάπης διδάσκοντάς τους ἥθος, ἰδανικά καί ἀρχαιοελληνικές ἀξίες, γιά νά τά καταστήσει ἄξιους καί χρήσιμους πολίτες τῆς Πόλης μας καί συνεχιστές τοῦ φιλανθρωπικοῦ τους ἔργου. Ὑπῆρξε μέλος στόν κύκλο τοῦ Προφήτη Ἡλίου (περιοχή Διοικητηρίου).

Τά ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν τους ἦταν ὁ υἱός τους Παναγιώτης Ψωμιάδης νά διακριθεῖ καί νά τοὺς κάνει ὑπερήφανους ὡς γονεῖς, διότι ὑπῆρξε διακεκριμένος ἀθλητής, ἔγινε ἐπιτυχημένος ἔμπορος, ἔγινε Δημοτικός Σύμβουλος τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης, ἐξελέγη Νομάρχης Θεσσαλονίκης καί σήμερα εἶναι ἐκλεγμένος Περιφερειάρχη Κεντρικῆς Μακεδονίας, τιμώντας τό ὄνομα τους καί

τήν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἀπεβίωσε τό Δεκέμβριο τοῦ 1979 φτάνοντας στό τέρμα τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, ἔχοντας ἐκπληρώσει τό καθήκον του πρὸς ὅλους μέ τόν καλύτερο δυνατό τρόπο καί ἔχοντας δώσει τόν καλό ἀγῶνα τῆς ζωῆς μέ γενναιότητα, καρτερικότητα, ὑπομονή καί πολλή

ἀγάπη γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους γύρω του.

Ἄς ἀναπαύει ὁ Κύριος τήν ψυχή του καί τήν ψυχή τῆς συζύγου του στόν οὐρανό "ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη λύπη καί στεναγμός".

Διονύσιος Ψωμιάδης

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ: ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ἀπόκρισις περὶ ἀναξίων ἀρχόντων.¹

Ἐρώτησις: Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι οἱ ἐξουσίες τοῦ κόσμου ἔχουν ταχθῇ ἀπὸ τόν Θεό². Πρέπει λοιπόν νά δεχθούμε ὅτι κάθε ἄρχοντας ἢ βασιλεύς ἢ ἐπίσκοπος προχειρίζεται στό ἀξίωμα αὐτό ἀπὸ τόν Θεό;

Ἀπόκρισις: Ὁ Θεός λέει στόν Νόμο: «Θά σᾶς δώσω ἄρχοντας σύμφωνα μέ τίς καρδιές σας»³. Εἶναι λοιπόν φανερό ὅτι οἱ μέν ἄρχοντες καί οἱ βασιλεῖς πού εἶναι ἄξιοι αὐτῆς τῆς τιμῆς προχειρίζονται στό ἀξίωμα αὐτό ἀπὸ τόν Θεό. Οἱ ἄλλοι πάλι πού εἶναι ἀνάξιοι προχειρίζονται κατὰ παραχώρησιν ἢ καί βούλησιν τοῦ Θεοῦ σέ ἀνάξιο λαό ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἀναξιότητός των. Καί ἄκουσε σχετικά μερικές διηγήσεις.

Ὅταν εἶχε γίνει βασιλεύς ὁ Φωκάς ὁ τύραννος⁴ καί ἄρχισε ἐκεῖνες τίς αἱματοχυσίες μέ τόν Βονόσο τόν δήμιο, ὑπῆρχε κάποιος μοναχός στήν Κωνσταντινού-

πολι, ἅγιος ἄνθρωπος, πού ἔχοντας πολλή παρρησία πρὸς τόν Θεό, σάν νά δικαζόταν μέ τόν Θεό καί ἔλεγε μέ ἀπλότητα: «Κύριε, γιατί ἔκανες τέτοιον βασιλέα;». Καί τότε, ἀφοῦ τό ἔλεγε αὐτό γιά ἀρκετές ἡμέρες, τοῦ ἦλθε φωνή ἐκ Θεοῦ πού ἔλεγε: «Διότι δέν βρῆκα ἄλλον χειρότερο».

Ὑπῆρχε καί κάποια ἄλλη πόλις στήν περιοχὴ τῆς Θηβαΐδος πού ἦταν γεμάτη παρανομία, τῆς ὁποίας οἱ πολῖτες διέπρατταν πολλά μιὰρά καί ἄτοπα πράγματα. Σ' αὐτὴν λοιπόν κάποιος ἄνθρωπος τοῦ ἵπποδρόμου διεφθαρμένος στό ἔπαρκον ἀπόκτησε ξαφνικά κάποια ψευδοκατάνυξι καί πῆγε καί κουρεύτηκε μοναχός καί ντύθηκε τό μοναχικό σχῆμα. Ἄλλ' ὅμως καθόλου δέν σταμάτησε τίς πονηρές πράξεις του. Συνέβη λοιπόν νά πεθάνῃ ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως αὐτῆς. Τότε παρουσιάσθηκε σέ κάποιον ἅγιο ἄνθρωπο ἄγγελος Κυρίου καί τοῦ λέει:

«Πήγαινε καί προετοίμασε τήν πόλι, γιά νά χειροτονήσουν ἐπίσκοπο τόν πρώην ἄνθρωπο τοῦ ἱππόδρομου». Πήγε λοιπόν αὐτός καί ἔκανε ὅ, τι τοῦ παρηγγέλθη. Ἀφοῦ λοιπόν χειροτονήθηκε ὁ προαναφερθεῖς πρώην ἤ μάλλον ἔτι φαυλόβιος, ἄρχισε μέ τόν νοῦ του νά φαντάζεται ὅτι εἶναι κάτι καί νά ὑψηλοφρονῇ. Τότε τοῦ παρουσιάσθηκε ἄγγελος Κυρίου καί τοῦ λέει: «Γιατί ὑψηλοφρονεῖς, ἄθλιε; Σοῦ λέω ἀλήθεια ὅτι δέν ἔγινες ἐπίσκοπος, ἐπειδή ἦσουν ἄξιος γιά ἱερωσύνη, ἀλλά γιατί αὐτῆς τῆς πόλεως τέτοιος ἐπίσκοπος τῆς ἄξιζε».

Γι' αὐτό λοιπόν, ἂν ποτέ δῆς κάποιον ἀνάξιο καί πονηρό βασιλέα ἢ ἄρχοντα ἢ ἐπίσκοπο, μή ἀπορήσης, μήτε νά κατηγορήσης τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά μάλλον μάθε ἀπ' αὐτό καί πίστευε ὅτι παραδιδόμεθα σέ τέτοιους τυράννους ἐξ αἰτίας τῶν ἀνομιῶν μας, κι ὅμως πάλι δέν ἀφήνουμε τά κακά μας ἔργα.

1. Ἐρωτήσεις καί ἀποκρίσεις περὶ διαφόρων κεφαλαίων ἐκ διαφόρων προσώπων. Ἐρώτησις ις'. PG 89. 476B-477A.

2. Ρωμ. ιγ' 1.

3. πρβλ. Ἱερ. γ' 15.

4. Φλάβιος Φωκάς: αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου (602-610), περιβόητος γιά τήν σκληρότητα καί ἀκολασία του.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ & ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓ. ΡΑΦΑΗΛ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ & ΕΙΡΗΝΗΣ ΑΝΩ ΜΕΤΕΩΡΩΝ
ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟ ΤΑΜΕΙΟ
ΤΗΛ. 2310-632396

Μετέωρα, 12.12.2010

Αρ. Πρωτ.: Δ. Υ

Αρ. Πρωτ.: 28

31/12/10

Προς το Δ.Σ της μέριμνας των πτωχών, Θεσ/νίκη

Αξιότιμε κύριε πρόεδρε,

Ο Πρόεδρος και τα Μέλη της Διοικούσας Επιτροπής του Ενοριακού Φιλοπτώχου Ταμείου του Ιερού Ναού Αγ. Ραφαήλ Νικ & Ειρ. Μετεώρων εκφράζουμε τις θερμές ευχαριστίες μας για την ενίσχυση του Ενοριακού μας Φιλοπτώχου Ταμείου με είδη πρώτης ανάγκης.

Ευχόμαστε ο Θεός διά πρεσβειών των Αγίων μας να σας ευλογεί και να σας αγιάζει. Καλά και ευλογημένα Χριστούγεννα!

Για τη Διοικούσα Επιτροπή του Ενοριακού Φιλοπτώχου Ταμείου
ο Πρόεδρος
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Ὁ ἱερέας τῆς Σπιναλόγκα

Τό τελευταῖο διάστημα γίνεται πολύς λόγος γιά τό νησί τῆς Σπιναλόγκα, μέ ἀφορμή τό βιβλίο μέ τίτλο «Τό νησί», τῆς ἀγγλίδας Victoria Hislop, τό ὁποῖο ἔγινε σήριαλ στήν ἐλληνική τηλεόραση.

Ἐνα ἀπό τά ἱστορικά στοιχεῖα πού πληροφοροῦμαστε εἶναι ὅτι οἱ χανσενικοί πού κατοικοῦσαν στή Σπιναλόγκα ἦταν ὀργισμένοι μέ τόν Θεό, γιά τό λόγο ὅτι ἡ ἀσθένεια τους ἦταν μιά μεγάλη καί ἀφόρητη δοκιμασία. Ἐνας Γεραπετρίτης παπάς τόλμησε νά τούς ἐπισκεφθεῖ κάποτε καί νά λειτουργήσει στόν Ἅγιο Παντελεήμονα, πού ὑπῆρχε καί ρήμαζε στό νησί, συντροφιά μέ τούς νέους του κατοίκους. Λένε πώς στήν πρώτη Λειτουργία δέν πάτησε ψυχή.

Οἱ λεπροί ἄκουγαν πειστωμένοι ἀπό τά κελιά τους τήν ψαλμωδία, κι ἄλλοτε τήν σκέπαζαν μέ τά βογκητά τους κι ἄλλοτε μέ τίς κατάρες τους. Ὁ ἱερέας ὅμως ξαναπῆγε. Στήν δεύτερη τούτη ἐπίσκεψη ἕνας ἀπό τούς ἀσθενεῖς πρόβαλε θαρρετά στό κατώφλι τοῦ ναοῦ.

- Παπά, θά κάτσω στήν Λειτουργία σου μ' ἕναν ὄρο ὅμως. Στό τέλος θά μέ κοινωνήσεις. Κι ἂν ὁ Θεός σου εἶναι τόσο παντοδύναμος, ἐσύ μετά θά κάμεις τήν κατάλυση καί δέν θά φοβηθεῖς τή λέπρα μου.

Ὁ ἱερέας ἔγνευσε συγκαταβατικά. Στά κοντινά κελιά ἀκούστηκε ἡ κουβέντα κι ἄρχισαν νά μαζεύονται διάφοροι στό πλάι τοῦ ναοῦ, ἐκεῖ πού ἦταν ἕνα μικρό χάλασμα, μέ λιγοστή θέα στό ἱερό. Παραμόνευσαν οἱ χανσενικοί στό τέλος τῆς Λειτουργίας κι εἶδαν τόν παπά δακρυσμένο καί γονατισμένο στήν Ἱερή Πρόθεση νά κάνει τήν κατάλυση.

Πέρασε μήνας. Οἱ χανσενικοί τόν περίμε-

ναν. Πίστευαν πώς θά' ρθει τούτη τή φορά, ὡς ἀσθενής κι ὄχι ὡς ἱερέας. Ὅμως ὁ παπάς ἐπέστρεψε ὑγιής καί ροδαλός κι ἄρχισε μέ ἡθικό ἀναπτερωμένο νά χτυπᾷ τήν καμπάνα τοῦ παλιοῦ ναῦσκου.

Ἐκτοτε καί γιά δέκα τουλάχιστον χρόνια ἡ Σπιναλόγκα εἶχε τόν ἱερέα της. Οἱ χανσενικοί ἀναστύλωσαν μόνοι τους τήν ἐκκλησία καί συνάμα ἀναστύλωσαν καί τήν πίστη τους. Κοινωνοῦσαν τακτικά καί πάντα κρυφοκοίταζαν τόν παπά τους τήν ὥρα τῆς κατάλυσης, γιά νά βεβαιωθοῦν πώς τό "Θαῦμα τῆς Σπιναλόγκα" συνέβαινε ξανά καί ξανά.

Τό 1957, μέ τήν ἀνακάλυψη τῶν ἀντιβιοτικῶν καί τήν ἴαση τῶν λεπρῶν, τό λεπροκομεῖο ἔκλεισε καί τό νησί ἐρημώθηκε. Μόνο ὁ ἱερέας ἔμεινε στό νησί ὡς τό 1962, γιά νά μνημονεύει τούς λεπρούς μέχρι 5 χρόνια μετά τό θάνατό τους.

Ἴδου, λοιπόν ἕνας σύγχρονος ἀθόρυβος ἥρωας, πού δέν τιμήθηκε γιά τό ἔργο του ἀπό κανέναν, καί πού - ἂν προσέξατε - δέν παραθέσαμε τό ὄνομα του γιατί ἀπλᾶ δέν τό γνωρίζουμε! Ὅσο κι ἂν ἔψαξα δέν μπόρεσα νά τό βρῶ. Τό γνωρίζει ὅμως -σίγουρα- ὁ Θεός! Κι αὐτό μᾶς ἀρκεῖ!

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶναι ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα θαύματα τῆς πίστεώς μας, ὅπως λέει καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: « Εἰ γάρ τό γεννηθῆναι ἐκ Παρθένου θαῦμα μέγα... τό σταυρωθῆναι καί τό αἷμα ἐκχεεῖν καί τό ἐαυτόν δοῦναι ἡμῖν εἰς ἐστίαν καί εὐωδίαν πνευματικήν, τί ἂν κληθεῖν». Κι' ὅμως ὑπάρχουν ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας, πού πολεμοῦν τό μυστήριο καί

διαδίδουν μέ τά λόγια τους ή τά συγγράμματα τους, ότι μέ τήν Θεία εὐχαριστία μεταδίδονται ἀσθένειες ή μικρόβια στους μετέχοντας. Ἀντίθετα ὅμως γιά τούς πιστούς ή συμμετοχή τους στό μυστήριο τῆς Θείας εὐχαριστίας γίνεται «φάρμακο ζωῆς». Ἄν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι πολλοί εὐλαβεῖς ἱερεῖς μετά τήν Θεία Λειτουργία, πού τελοῦσαν σέ Σανατόρια καί ἄλλα Νοσοκομεῖα μέ μολυσματικές ἀσθένειες, κατέλυαν τήν Θεία Κοινωνία χωρίς νά πάθουν τίποτε.

Ἐπισημαίνουμε ἀκόμη ὅτι ὁ ἱερουργός τῆς Εὐχαριστιακῆς Θυσίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας. «Ὁ τότε ταῦτα ποιήσας ἐν ἐκείνῳ τῷ δείπνῳ, οὗτος καί νῦν αὐτά ἐργάζεται», διευκρινίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καί συνεχίζει ὁ ἴδιος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας «εἰ γάρ καί ἄνθρωπος ἐστίν ὁ παρών, ἀλλ' ὁ Θεός ἐστίν ὁ ἐνεργῶν δι' αὐτοῦ» (τοῦ ἱερέως). Δηλαδή ὁ ρόλος τοῦ ἱερέως εἶναι αὐτός τοῦ ὑπηρετοῦ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Κύριε διευθυντά

Ἡ κρίση πού περνάει ἡ χώρα μας σήμερα χαρακτηρίζεται οἰκονομική κρίση. Ὅμως αὐτή ἡ κρίση εἶναι ἡ συνισταμένη πολλῶν ἐπί μέρους κρίσεων. Κρίσεων πού ἔχουν τήν ἀφετηρία τους πολλά χρόνια πρίν, προτοῦ ἐκδηλωθεῖ ἡ οἰκονομική κρίση στή σημερινή της μορφή. Εἶναι κρίσεις ἀξιῶν, ἠθικῶν καί πνευματικῶν ἀξιῶν, πού ὀφείλονται στήν ἔλλειψη Παιδείας μέ τή σωστή ἔννοια τοῦ ὅρου. Ἡ ἔλλειψη ἐλληνορθόδοξης ἀγωγῆς σήμερα ἔχει ὀδηγήσει στόν εὐτελισμό θεσμῶν, ὅπως τῆς οἰκογένειας καί τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου, στους ὁποίους στηρίζεται ὁ κοινωνικός ἵστός στή χώρα μας. Ἀντιγράφοντας, ὅτι στρεβλό καί ὑπερβολικό προβάλλεται στίς δυτικές χώρες, οἱ νέες γενιές τῆς Ἑλλάδας πρωτοτυποῦν ἐμφανίζοντας αὐτό ὡς «μοντέρνο».

Φυσικό εἶναι ὕστερα ἀπό ὅλα αὐτά, ὁ σημερινός Ἕλληνας νά χαρακτηρίζεται ἀπό ἐγωιστικές συνήθειες συμπεριφορᾶς, ἀπό ἔλλειψη ἀγάπης καί σεβασμοῦ πρὸς τήν πατρίδα, πρὸς τούς θεσμούς καί πρὸς τόν συ-

νάνθρωπο, ἔχοντας ὡς μοναδικό στόχο τήν ἀτομική εὐμάρεια καί τόν ὑπερτροφικό ἀτομικισμό. Δέν τόν ἐνδιαφέρουν οὔτε τόν ἀπασχολοῦν θέματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος καί κοινωνικοῦ προβληματισμοῦ, ἀρκεῖ ὁ ἴδιος καί οἱ περί αὐτόν νά μὴν ἐνοχλοῦνται. Οἱ νέοι μας σήμερα δέν ἔχουν ἠθικά πρότυπα πρὸς μίμηση. Ἀκολουθοῦν κήβδιλα καί ἀνάξια σχολιασμοῦ πρότυπα, πού «σερβίρονται» καθημερινῶς ἀπό τά κανάλια τῶν τηλεοπτικῶν προγραμμάτων.

Ἐνα σημαῖνον πρόσωπο ξένης χώρας, σχολιάζοντας τή διεθνή οἰκονομική κρίση, ἀναφέρει ὅτι «ὅλοι μας ἔχουμε ἓνα ἀναμφισβήτητο φορτίο δημοσιονομικῆς ἀνισορροπίας» καί ἐμεῖς θέτουμε τό ἐρώτημα: Γιά τό φορτίο πνευματικῆς ἀνισορροπίας γιατί δέν μιλάει κανεῖς;

Γίνονται συσκέψεις ἐπὶ συσκέψεων σέ πολιτικό ἐπίπεδο γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, τῆς μεγαλύτερης, ὅπως λένε, μετά τή μεταπολεμική περίοδο. Δέν εἶδαμε, ὅμως, νά γίνονται συσκέψεις γιά τήν πνευματική ἀφύπνιση τοῦ κόσμου. Πῶς θά

ἀντέξει πολὺς κόσμος τὴν ἀλλαγὴ τῶν συνθηκῶν του, τὴν ἀλλαγὴ στὸν τρόπο ζωῆς του; Πῶς θὰ κατανοήσῃ σέ τί κρίσιμη κατάσταση βρισκόμαστε; Εἶναι πράγματι πολὺ θλιβερὴ ἡ περίοδος πού περνᾶμε. Μιά περίοδος ἀναισθησίας, γεμάτη ἀντιφάσεις, μιὰ περίοδος ἀπαξίωσης τῆς ἐλληνορθόδοξης πίστεως καὶ τῶν ἰδανικῶν. Πρέπει κάτι νὰ γίνῃ. Πρέπει οἱ πνευματικοὶ ταγοὶ καὶ ὅλοι οἱ πνευματικοὶ φορεῖς τῆς χώρας μας νὰ ξεσηκωθοῦν ἀγωνιστικά γιὰ νὰ ἀνακτηθεῖ ἡ

ἐμπιστοσύνη πρὸς τίς ἠθικὲς ἀξίες καὶ πρὸς τὴν ἐλληνικὴ ἰδέα, μέ μέσα καὶ τρόπους πού αὐτοὶ θὰ προτείνουν πρὸς ὑλοποίηση. Δὲν ὑπάρχει χρόνος γιὰ χάσιμο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΑΜΒΡΙΑΣ

Ὁμότιμος καθηγητὴς Γεωπονικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Βριλήσσια

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ

(Α΄ Ἰωαν. 4, 8, 16)

«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ»

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν Α' ἐπιστολῇ τοῦ κεφάλαιου 4 καὶ στοὺς στίχους 8 καὶ 16 λέει: ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ». Ἡ ἀγάπη αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπλῶς ιδιώματα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ ἡ φύση Του, τό εἶναι Του, ἡ οὐσία Του. Τὴν ἀληθινὴ ὁμῶς ἔκταση τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ιδιώματος ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ ἄνθρωπος, γιατί ὑπερβαίνει κάθε ἀνθρώπινη γνώση κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλο: «Νὰ γνωρίσετε ἐκ πείρας τὴν ἀγάπη, μέ τὴν ὁποία μᾶς ἠγάπησεν ὁ Χριστός καὶ ἡ ὁποία ὑπερβαίνει κάθε μέτρο καὶ ὄριο τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως» (Ἐφес. 3, 19).

Τό ὕψιστο αὐτό ιδίωμα τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἄπειρη πρόνοιά του γιὰ τὰ δημιουργήματά του καὶ τὴν σωτηρίά του ἀνθρώπου.

Στὴν Ἀγία Γραφή ἡ μορφή τοῦ Θεοῦ παρουσιάζεται ὡς μορφή ἑνὸς πατέρα πού ἐπαγρυπνεῖ στά δημιουργήματά Του καὶ

μεριμνᾷ γιὰ τίς ἀνάγκες τους: «Ὅλα τὰ ζῶα οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀπὸ Σέ περιμένουν νὰ τοὺς δώσεις τὴν τροφήν τους τὴν κατάλληλη ὥρα. Ἀνοίγεις Σὺ τὴν χεῖρα Σου χορηγεῖς τὰ ἀγαθὰ Σου καὶ χορταίνεις κάθε ζωντανό ὄργανισμό ἀπὸ ὅ,τι ποθεῖ καὶ ἔχει ἀνάγκη» (Ψαλμ. 103, 27 καὶ 177, 16). Ὁ Θεὸς ὄχι μόνο δίνει τὴν τροφή σέ κάθε ζωντανό ὄργανισμό, ἀλλὰ καὶ τὴν χρήσιμη σ' αὐτό, στὴν κατάλληλη στιγμή. Εἶναι παρών ὁ Κύριος μέ τίς δωρεές Του, εἶναι γεμάτος ἀγάπη πρὸς ἐμᾶς καὶ ὄχι ἀδιάφορος, ἐνεργεῖ σάν ἓνας ὑπέρτης μας.

Ἀλλὰ ἡ ἄγρυπνη φροντίδα καὶ ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ διαπιστώνεται πολὺ εὐκόλα καὶ στό βιβλίό τοῦ Ἰώβ, «ζωὴν δέ καὶ ἔλεος ἔθου παρ' ἐμοί, ἡ δέ ἐπισκοπὴ σου ἐφύλαξέ μου τό πνεῦμα» (Ἰώβ. 10, 12). Δηλαδή, μαζί μέ τὴν ζωὴ μου ἔδωκες καὶ τό ἔλεός σου, ἡ Θεία σου πρόνοια ἐφύλαξε τὴν ζωὴ μου. Βλέπουμε, λοιπόν, πῶς ἡ ἀγάπη

τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ δημιουργήματά Του πραγματοποιεῖται πάντοτε, «Τό θέλημα τοῦ Κυρίου παραμένει ἐν ἰσχύϊ πάντοτε καὶ τὰ μυστικά σχέδια τοῦ νοῦ Του πραγματοποιοῦνται στίς μέλλουσες γενεές» (Ψαλμ. 32, 11). Ὁ Θεός ἐπισκοπεῖ ἐπάνω στήν τάξη τοῦ κόσμου, προφυλάγει τὰ δημιουργήματα Του σέ κάθε περίπτωση καὶ ἐξασφαλίζει τήν εὐφορία τῆς γῆς δίνοντας ἥλιο καὶ βροχή σέ ὅλους, καλούς καὶ κακούς (Ματθ. 5, 45). Χωρίς Αὐτόν εἶναι μάταιες οἱ προσπάθειες καὶ ἡ ἀγρύπνια τῶν ἀνθρώπων, γιατί ὅπως λέει ὁ Δαυίδ «ἐάν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος δέν οἰκοδομήσει καὶ δέν στηρίξει τήν οἰκοδομή ενός οἴκου, ματαίως ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες αὐτόν» (Ψαλμ. 126, 1). Μὲ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι Του προχωροῦν μέσα στά σκοτάδια, μέ βεβαιότητα πρὸς τήν εὐτυχία τους. Καί τότε, σύμφωνα, μέ τόν Ἀπόστ. Παῦλο τίποτα δέν θά μπορέσει νά τοὺς χωρίσει ἀπὸ τήν ἀγάπη πού τοὺς δείχνει ὁ Θεός «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». (Ρωμ. 8, 31-39). Ἀκόμη καὶ οἱ μεγαλύτερες δοκιμασίες δέν θά μπορέσουν νά κλονίσουν τήν πίστη τους, ἀντίθετα χάρη σ' αὐτές τίς δοκιμασίες θά μπορέσουν νά ἀποκαλύψουν στοὺς ἀδελφούς τους τό σχέδιο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, μέσα στήν πρόνοιά Του, ὅπως πολύ στοργικά διαβεβαιώνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέ τόν Προφήτη. «Ἐγώ, Κύριος ὁ Θεός σου, εἶμαι πού κρατᾶω τό δεξί σου χέρι. Μὴ φοβάσαι, γιατί ἐγώ σέ λύτρωσα. Σέ ἐκάλεσα μέ τό ὄνομα σου· δικός μου εἶσαι». (Ἠσ. 41, 13 καὶ 43, 1).

Ἀκόμη τό ὕψιστο αὐτό ιδίωμα τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγάπη, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τό ἐνδιαφέρον Του γιὰ τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώ-

πων, ἡ ὁποία πραγματοποιεῖται μέ δύο τρόπους, μέ τό αἷμα καὶ τόν σταυρό, ὅπως ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Διότι τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τόν Υἱό του τόν μονογενῆ, διὰ νά μὴ χάθει ὅποιος πιστεύει εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νά ἔχει ζωὴ αἰώνιον». (Ἰωαν. 3, 16) καὶ συμπληρώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ὁ Θεός ἀποδεικνύει τήν ἀγάπη Του σ' ἐμᾶς μέ τό ὅτι, ἐνῶ ἐμεῖς ἡμεθα ἀκόμη ἁμαρτωλοί, ὁ Χριστὸς ἀπέθανε γιὰ μᾶς». (Ρωμ. 5, 8).

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο εἶναι κάτι τό ἀσύληπτο. Μποροῦν ὅμως νά τήν αἰσθανθοῦν, ἀλλὰ καὶ νά τήν ἀσκήσουν, σέ κάποιο βαθμὸ βέβαια, μόνον ὅσοι εὐρίσκονται σέ ἀγαπητικὴ κοινωνία μέ τόν Θεό (Α' Ἰωαν. 4, 11-17) καὶ εἶναι ριζωμένοι καὶ θεμελιωμένοι στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. (Ἐφεσ. 3, 18). Δηλαδή, ὅταν γνωρίσουμε ἀπὸ πείρα τήν ἀγάπη, μέ τήν ὁποία μᾶς ἀγάπησε ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ὁποία ὑπερβαίνει κάθε μέτρο καὶ ὄριο τῆς ἀνθρώπινης γνώσεως. (Ἐφεσ. 3, 19). Αὐτὴ εἶναι ἡ λυτρωτικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ὁποία μᾶς βεβαιώνει, ὅτι μπορεῖ ὅλα τὰ ἀγαπητά μας πρόσωπα νά μᾶς ξεχάσουν, ὁ Θεός ὅμως δέν θά μᾶς λησμονήσει ποτέ. «Μὴ ἐπιλήσεται γυνὴ τοῦ παιδίου αὐτῆς τοῦ μὴ ἐλεῆσαι τὰ ἔγκονα τῆς κοιλίας αὐτῆς; εἰ δέ καὶ ταῦτα ἐπιλάθοιτο γυνὴ, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐπιλήσομαί σου, εἶπε Κύριος» (Ἠσ. 49, 15). Δηλαδή, μήπως εἶναι δυνατό μιά μητέρα νά λησμονήσει τὸ παιδί της, νά μὴ σπλαχνισθεῖ καὶ ἐλεήσει τοὺς καρπούς τῶν σπλάχνων της; Ἐάν δέ καὶ ἔστω μιά μητέρα λησμονήσει καὶ ἀπαρνηθεῖ τὰ παιδιά της, ἐγὼ ποτέ δέν θά σέ λησμονήσω,

εἶπεν ὁ Κύριος. Ἀναφερόμενος στό Θέμα αὐτό καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γράφει·

«Ὅταν ἡ μητέρα βλέπει τό παιδί της νά φλέγεται ἀπό τόν πυρετό, θά προτιμοῦσε νά πάθει ὁ, τιδήποτε ἀρκεῖ νά μπορέσει νά μεταφέρει τήν φλόγα τῆς ἀρρώστιας ἀπό τό σῶμα τοῦ παιδιοῦ στό δικό της σῶμα. Τόσο πολύ οἱ μητέρες ἀπό τίς δικές τους δοκιμασίες θεωροῦν περισσότερο ἀφόρητες τίς συμφορές τῶν παιδιῶν τους». Ἔτσι ὁ Θεός θέλοντας νά δείξει τό μέγεθος τῆς ἀγάπης Του γιά τόν ἁμαρτωλό ἄνθρωπο, προσπάθησε νά βρεῖ κάτι πού νά τήν συγκρίνει καί νά τήν παρομοιάσει. Βρῆκε τήν μητρική ἀγάπη, σάν τήν πιό ἄδολη καί ἀνόθευτη, τήν πιό αὐθόρμητη καί μεγάλη.

Ἡ παραπάνω περικοπή ὑπενθυμίζει πρὸς ὅλους μας τό χρέος τῆς θυσίας. Ἀγάπη χωρίς θυσία, δέν εἶναι ἀγάπη. Ἀγαπᾷς τόν πλησίον σου, ὅσο ζῆς γι' αὐτόν. Ἡ ἀγάπη δέν λέει ποτέ τί πρέπει νά κάνω, ἀλλά τί μπορῶ νά κάνω. Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι νεκρή, ὅταν δέν διαθέτει ἔμπρακτο ἀντίκρουσμα, ὅσο καί ἂν καλλωπίζεται μέ ωραίους λόγους. Ἀκριβῶς, ὅπως τό ἀνθρώπινο πτῶμα δέν παύει νά εἶναι νεκρό ὅσο καί ἂν τό περιποιηθοῦμε. Γιά τήν ἀνυπολόγιστη ἀξία τῆς πραγματικῆς ἀγάπης καί τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων αὐτῆς ὁ Ἀββᾶς Ποιμένας, ὁ μέγας αὐτός Γέρων, ἔλεγε τά ἑξῆς:

«Εκεῖνος πού ἀγαπᾷ πραγματικά, θυ-

σιάζεται γιά τόν πλησίον. Ἰδοῦ πῶς μπορεῖ νά ἀποδείξει τήν ὑπέρ τοῦ πλησίον θυσίαν. Ἐάν ἀκούσει ἀπό τόν πλησίον του λόγους λυπηροῦς, πού τόν ἔθλιψαν καί μπορεῖ καί αὐτός νά ἐκστομίσει κατὰ τοῦ πλησίον τέτοιους λόγους καί ἐπιβληθεῖ στόν ἑαυτόν του καί δέν τοὺς πεῖ. Ἡ ἐάν ἀδικηθεῖ ἀπό τόν πλησίον του καί ἔχει τήν δύναμη καί δέν ἀνταποδώσει τό κακό στόν ἀδικήσαντα. Αὐτός πραγματικῶς θυσιάζεται ὑπέρ τοῦ πλησίον του». Ἀγάπη χωρίς θυσία δέν εἶναι ἀληθινή. Καί δείχνουμε ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον μας ἀπό τήν στιγμή, πού θυσιάζουμε τό ἐγώ μας καί τά διάφορα πάθη του καί τό σημαντικό εἶναι, «ὅτι αὐτά πού γίνονται δέν εἶναι ἀνάλογα μέ τήν ἀξία τῶν εὐεργετουμένων, ἀλλά μέ τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ αὐτὴ ἢ ἴδια ἢ οὐσία Του εἶναι ἀγάπη. Γιατί, ὅπως ἀκριβῶς ιδιότητα τῆς φωτιᾶς εἶναι νά θερμαίνει καί τοῦ ἡλίου νά φωτίζει, ἔτσι καί τοῦ Θεοῦ ιδιότητα εἶναι νά ἀγαπᾷ καί νά εὐεργετῇ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους» (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος).

Πρέπει, λοιπόν, νά ὁμολογήσουμε πῶς αὐτό τό τεράστιο φορτίο τῶν θυσιῶν, τίς ὁποῖες ἀπαιτεῖ ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη θά ἦταν κυριολεκτικὰ ἀσῆκωτο, ἐάν ἡ πίστη, πού συνυπάρχει μέ τήν χριστιανικὴ ἀγάπη, δέν προσήλκυε τήν θεία χάρη, ἡ ὁποία «θεραπεύει τὰ ἀσθενῆ καί ἀναπληρῶνει τὰ ἐλλείποντα».

(Συνεχίζεται)

«Μεῖνε τό θάρρος μου καί ἡ ἐλπίδα μου
Φίλος, Παράκλητος, Θεός μου!
Μέ Σένα θάμαι παντοδύναμος
καί νικητής ὅλου τοῦ κόσμου».

Γ. Βερίτης (Κοινωνικός)

Ἐπί τῷ Κυρίῳ πέποιθα
Ψαλμ. Γ' 1

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου μας «ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ» καί οἱ βοηθούμενοί του, θερμά σᾶς εὐχαριστοῦν, γιά τήν
ἐμπρακτη ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης σας καί σᾶς εὐχόνται ὁλόθερμα ἡ Ἀνάσταση τοῦ
Κυρίου μας νά χαριτώνει τή ζωή καί τά ἔργα σας.

Χριστός Ἀνέστη!

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Μέ τήν βοήθεια τοῦ Κυρίου μας συνεχίζουμε τό ἔργον ἐνισχύσεως τῶν ἐμπερί-
στατων ἀδελφῶν μας, ἄν καί οἱ ἡμέρες πλέον εἶναι δυσκολώτερες. Ὅσοι
ἀναγκῶστες, φίλοι καί συνεργάτες μας μποροῦν νά συμπαρασταθοῦν παρακα-
λοῦνται, ὅπως ἀπευθύνονται πρὸς τά μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ ὅπως
προβαίνουν σέ κατάθεση χρηματικῶν ποσῶν συμπόνιας καί εὐσπλαχνίας σέ λογα-
ριασμό τῶν τραπεζῶν:

- 1) Ἐθνικῆς 213/296025-73
- 2) Ἐμπορικῆς 400/328013-23
- 3) Πειραιῶς 5211-036427-751

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιά τήν μέχρι τοῦδε συμπαράστασή σας καί εὐχόμεθα ὁλο-
ψύχως ὁ Ἀναστάς Κύριος ἑκατονταπλασίως νά ἀμείβει τήν ἀγάπη σας καί νά χαρί-
ζει περισσεῖα πνευματικῶν καί ὑλικῶν ἀγαθῶν σέ σᾶς καί τήν οἰκογένειά σας.

Τό Διοικητικό Συμβούλιο

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχ.: 10 Έτος: 2011

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Α.Μ. 734 (3793)
Άποφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22
Τ.Κ. 54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. 2310 277950

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:

ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ	5211 - 036427 - 751
2. ΕΘΝΙΚΗ	213/296025-73
3. ΕΜΠΟΡΙΚΗ	400/328013 - 23

Γιά τις καταθέσεις των Είσοφορων και Δωρεών σας, στους παραπάνω λογαριασμούς, παρακαλούμε να μας αποστέλλετε φωτοαντίγραφο της απόδειξης κατάθεσής σας στην ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22, Τ.Κ. 54621
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

όπου επίσης μπορείτε να μας στέλνετε και ταχυδρομικές επιταγές στο όνομα του Προέδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ, για να μπορούμε στη συνέχεια να σᾶς αποστέλλουμε την σχετική επίσημη απόδειξη του Σωματείου μας. Ποσά άνω των 100 € συνολικά για Δωρεές, εκκρίπτουν από την Έφορία.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σε περίπτωση που επιθυμείτε να δωρήσετε χρήματα από τό σπίτι σας, είτε από τον χώρο της εργασίας σας, παρακαλούμε να επικοινωνείτε με τον Εισπράκτορα του Σωματείου μας κ. Ζαχαριάδη Παντελή στά τηλέφωνα:

1. 2310 945712
2. 6943 048306

Τό ΝΕΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ που προέκυψε από τις εκλογές
της 20/3/2011, αποτελείται από τους κάτωθι

1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑ, Πρόεδρος	τηλ. 2310-302217
2. ΚΙΟΣΣΕ ΓΕΩΡΓΙΟ, Αντιπρόεδρος	τηλ. 23920-63277
3. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ, Γ. Γραμματέα	τηλ. 2310-318588
4. ΠΟΤΟΥΡΙΔΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ, Ταμία	τηλ. 2310-311042
5. ΑΓΟΡΑΣΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΟ, Μέλος	τηλ. 2310-924231
6. ΚΑΡΥΔΑ ΚΩΝ/ΝΟ, Μέλος	τηλ. 2310-852481
7. ΚΩΤΙΚΩΣΤΑ ΝΙΚΟΛΑΟ, Μέλος	τηλ. 2310-922913